

[Sonja Mikkelsen]

res tilskudsforpligtelse ved en kondemnering og dermed kan tage højde herfor i deres tilrettelæggelse af økonomien omkring byfornyelse og kondemnering af ejendomme.

I lovforslaget forudsætter regeringen, at den statslige udgift, både den ekstraordinært store i 1991 – uanset om det er 12 eller 24 mio. kr. – og i de efterfølgende år, skal afholdes af den årlige aktivitetsramme på finansloven til byfornyelse og sanering. Det kan bekymre lidt, at 1991-rammen skal belastes så relativt meget, og derfor vil jeg gerne benytte denne lejlighed til at opfordre både boligministeren og Folketingets partier til at stemme for det ændringsforslag, Socialdemokratiet har fremsat til finansloven, der indebærer en forøgelse af aktivitetsrammen for byfornyelse og sanering med 250 mio. kr.

Skattefritagelsen for tilskuddet var ikke indeholdt i lovforslaget i første samling, men er kommet med i denne genfremsættelse. Skattefritagelsen er for Socialdemokratiet en naturlig konsekvens af, at vi her i landet generelt kan score skattefrie kapitalgevinster på fast ejendom.

En helt anden ting, jeg gerne vil tage fat på her ved førstebehandlingen, er spørgsmålet om, hvordan § 73 egentlig bruges. Fra Socialdemokratiets side er der flere gange over for tidligere boligministre rejst spørgsmål om, hvorvidt de retningslinier, ministeren har udstyret kommunerne med, hvad angår § 73, er tjenlige til at sikre, at man ikke kondemnerer boliger, som af beboerne absolut opfattes som fortsat egnede til boliger, men hvor ændringer i omgivelserne og forskellige tolkninger måske indebærer, at man fra en kommunes side ikke opfatter en konkret bolig som fortsat levende op til kravene om en menneskeværdig bolig. Det spørgsmål er fortsat ubesvaret, men næppe ukendt for den nye minister, og jeg skal anmode om, at ministeren kommenterer dette spørgsmål her i salen i dag.

Der er desuden en række konkrete spørgsmål, som vi gerne vil have lejlighed til at vende tilbage til i udvalget.

Jeg skal afslutningsvis understrege, at vi fra Socialdemokratiets side er meget indstillet på at medvirke til at gennemføre en lovgivning på dette område, der kan sikre et rimeligt tilskud til ejere af ejendomme, der kondemneres, og hvor ejerne også selv er beboere.

Pernille Sams (KF):

Jeg skal undgå at komme med meget lange betragtninger om dette lovforslag, da det er en genfremsættelse og vor ordfører under førstebehandlingen i november 1990 redegjorde for vores holdninger.

Men jeg kan ikke lade være med at sige, at Det Konservative Folkeparti mener, at dette er et særdeles godt lovforslag ud fra enhver rimelighedsbetragtning. Det er så store økonomiske tab, der kan påføres familier ved kondemneringsbeslutninger, hvor deres bolig, som de har betalt mange penge for, pludselig ikke længere kan bruges som bolig og derfor normalt heller ikke er de samme penge værd. Derfor mener vi, det er helt rigtigt og rimeligt, at der betales disse mennesker et tilskud på størrelse med den værdiforringelse, der er påført dem, og vi håber, at vi hurtigt kan få færdigbehandlet lovforslaget, så det kan komme til at fungere i praksis.

Det er heldigvis ikke mange familier, der i praksis berøres af en kondemneringsbeslutning, men for de få, der bliver det, er det efter de gældende regler uhyre kostbart. Dette lovforslag hjælper godt på forholdene.

Erik Larsen (V):

Lovforslag nr. L 46 anlægger en rimelighedsbetragtning, som Venstre har megen sympati for. Der er tale om at give ejere af ejerlejligheder og andelsboliger et tilskud, som svarer til den værdiforringelse, som sker, når deres bolig kondemneres, det vil sige, at der nedlægges forbud mod benyttelse af boligen til beboelse eller ophold for mennesker.

Ved lov nr. 322 af 24. maj 1989 forsøgte man at afhjælpe de pågældende boligejeres problemer ved at give mulighed for en fristforlængelse ved fraflytning fra de dengang maksimale 6 år til 15 år. Det erkendes, at man ikke i tilstrækkelig grad har afhjulpet problemerne; nogle er kommet i en uforskyldt økonomisk klemme. Det foreliggende lovforslag giver de kommunale myndigheder mulighed for en fristfastsættelse på op til 15 år, og da tilskuddet fastsættes i forhold til fristlængden, vil boligejeren have et klart overblik over sin boligsituation og sin økonomiske situation allerede på det tidspunkt, hvor forbudet meddeles af de kommunale myndigheder. De kommunale myndigheder får et økonomisk ansvar koblet på den kompetence, man har til at foretage kondemneringen, og det er meget godt.